

[Ole Bjørn Kraft.]

den Tid, i hvilken vi har behandlet Luftbeskyttelsesforanstaltninger af civil Karakter, indtaget det Standpunkt, at Maalet maatte være, at disse Foranstaltninger blev gennemført uden Hensyn til Partiforskelligheder, saaledes at der bag dem kunde staa en enig Rigsdag og et enigt Folk, idet vi hele Tiden maatte betragte det som en Forudsætning, at de Foranstaltninger, som skulde gennemføres, kunde gennemføres i deres fulde Omfang. Det er jo nemlig givet, at Foranstaltninger af denne Art altid maa stille store Krav til den enkelte Borger, og kun hvis der er virkelig Enighed om Foranstaltningerne, vil de kunne gennemføres med den Styrke og den Hurtighed, som er paa-krævet. Derfor har vi ogsaa været Medarbejdere baade ved den oprindelige Lov af 1935 og den Udvidelse af Loven, som Indenrigsministeren anmodede om i 1938, og det er ud fra samme Betragtning, vi har givet Tilslutning til disse Lovforslag og bestræbt os for at opretholde Samarbejdet mellem alle Rigsdagens Partier.

Vi har da ogsaa ved denne Lejlighed afholdt os fra en Kritik, som vi ellers vilde have været tilbøjelige til at fremsætte, idet vi har fæstet vor Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at naa Resultater, men det er rimeligt for mig at understrege, ogsaa efter Udvalgsforhandlingen, at naturligvis maa hele Ansvaret for Administrationen og for den Beredskabstilstand, som disse Foranstaltninger medfører, hvile hos Indenrigsministeren. Det fremgaar alene af den Kendsgerning, at det jo i høj Grad er en Bemyndigelseslovgivning, det her drejer sig om, hvor faste, bestemte Regler ikke foreligger, og hvor bestemte Tidsfrister ikke er indsat, men hvor alt afhænger af den Mand, der har det øverste Ansvar for Ledelsen i disse Spørgsmaal. Jeg kan da heller ikke tænke mig, at Indenrigsministeren paa nogen Maade vil fralægge sig Ansvaret. Det er ham, der har haft Magten til at angive det Tempo, i hvilket disse Foranstaltninger skulde gennemføres, og det er derfor ogsaa ham, der i den givne Situation har Ansvaret for, hvor langt man er naaet, og hvad der eventuelt maatte mangle af de Foranstaltninger, om hvilke der i øvrigt er fuldstændig Enighed.

Vi har søgt i Udvalget at faa Oplysninger om, hvad der er sket, hvor langt Foranstaltningerne er skredet frem, og Ministeren har kunnet redegøre for en lang Række Foranstaltninger, der er blevet udført, og andre, som er under Forberedelse. Vi er dog vist alle enige om, at det fulde

Arbejde endnu ikke er gjort, at meget endnu staar tilbage, og at der ogsaa i dette Øjeblik paa forskellige Omraader viser sig Vanskeligheder, ikke mindst for de private, med Hensyn til at udføre de Handlinger og træffe de Foranstaltninger, som det er Forudsætningen skal træffes. Der rettes jo i denne Tid fra Ministeriets Side stærke Opfordringer baade til private og til Organisationer om at fremme disse Foranstaltninger. Jeg tror, at hvis Statens Foranstaltninger var skredet noget hurtigere frem, og hvis man i Tide havde haft større Overblik over, hvilke Beholdninger der i den Situation, vi nu befinder os i, maatte kræves, saa vilde adskillige Vanskeligheder kunne være undgaaet. Jeg skal ikke fordybe mig heri, men jeg retter en meget indtrængende Henstilling til Indenrigsministeren om med alle til Raadighed staaende Midler at søge at fremme Produktionen af det Materiale, som ogsaa fra privat Side udkræves i denne Situation. Jeg vil gerne tilføje, at Ministeren allerede har oplyst om, at paa en Række Omraader er en saadan Produktion i Gang, og at Manglerne, som her maatte være til Stede, i Løbet af forholdsvis kort Tid, maaske kun nogle Dage, vil blive afhjulpet. Men der er et Omraade, hvor jeg føler det som en Nødvendighed at sige til Indenrigsministeren, at vi ikke har været enige i de Beslutninger, han hidtil har taget, og det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Afholdelse af Øvelser. Vi har fremhævet det i den Betænkning, vi har skrevet, og jeg vil ogsaa sige det her fra Talerstolen, at vi kan ikke erkende, at Foranstaltningerne er ført frem til det Standpunkt, som de bør være ført frem til, før man faar Lejlighed til at indøve dem med Befolkningen, saaledes at man baade med Hensyn til Mørklægning og maaske først og fremmest med Hensyn til Alarmøvelser ved Dag har haft en Mulighed for at instruere Befolkningen om, hvad den skal gøre, og vænne Befolkningen til den Situation, der vil komme til at foreligge. Jeg tror, de Begivenheder, vi har oplevet de sidste Dage, har understreget dette i allerhøjeste Grad. Med de Muligheder, som Udviklingen har vist ogsaa kan blive vore, er Øjeblikket nu kommet til at sætte alle de Hensyn, man før kunde have haft, til Side og skride til i fuldt Alvor og i fuld Udstrækning at gøre Befolkningen klar til at møde enhver Situation, som kan komme til at foreligge paa dette Omraade.

Det har hidtil været Regeringens og Ministerens Opfattelse, at det vilde skræmme Befolkningen. Vi er af den modsatte Op-